

Josep Pedrals

ESCOLA ITALIANA

Epíleg de Joan Todó

JOSEP PEDRALS

ESCOLA ITALIANA

ESTUDI I TRIA DE LUCA M. ROTA

EPÍLEG DE JOAN TODÓ

Edicions 62

Segona edició: maig del 2024
Primera edició: febrer del 2003

© Josep Pedrals Urdaniz, 2003, 2024
© per l'epíleg: Joan Todó Cortiella, 2024

*La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals
perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.
En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa
dels autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.
Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si heu de fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través
del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.*

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Moelmo
Impressió: Limpergraf

ISBN: 979-84-297-8190-8
Dipòsit legal: B. 8.047-2024

TAULA

LUCA MARTINO ROTA

Estudi introductori

9

GIUSEPPONE DEI PEDROLI

Els quaranta jorns d'en Joan Baptista Cristossuscitat al desert

17

Espines de refinaments literaris

39

EL NOI DE PROVENÇALS

Escrit a la pell amb gangrena

75

Epíleg

JOAN TODÓ

Vint anys després

105

ELS QUARANTA JORNS
D'EN JOAN BAPTISTA CRISTOSSUSCITAT
AL DESERT

GIUSEPPONE DEI PEDROLI

Jo la seduiré,
la portaré al desert
i li parlaré al cor.

O SEES 2, 16

NICO ROIG

Al desert de Calçacurta
no hi ha flors ni sobre els cactus;
no hi ha geranis, ni murta...
Sols emparrats pels somnàmbuls
que ascendeixen a la lluna.
Quan hi plou, surten sargassos
per velar el sol a les dunes,
pro plou dos dies escassos.
Els llebrers no hi troben rastres,
i els esquelets dels sapastres
fixen rètols sens camins.
No hi ha ni pols ni hi ha merda,
i si es troba alguna esquerda
és el niu dels escorpins.

Quan el crepuscle s'inclina
perquè algun mussol llunàtic
descorri la greu cortina
i mostri els ulls i el viàtic
a la víctima propícia
del desert... L'udol emfàtic
de la guilla... La perícia
del vident del frenopàtic...
Una ombra escorre els granets
superficials (pels indrets
més inhòspits va fent pista);
l'ombra que cerca un matoll,
el peu descalç, l'ull de poll
profà d'en Joan Baptista.

Porta una pell, un parrac,
que va esquinçar de l'esquena
d'un lleó. Du un ull tapat,
car d'un cop li varen metre
cap endins i està extraviat
un xic més amunt del ventre.
Els genolls els du pelats.
Els cabells llargs: una trena.
Un cop va saltar d'un tren
en marxa. Quan era un nen
va mirar-se el sol de cara.
S'alimenta de bolets
i llagostes. Els sonets
són per ell la parla clara.

Sura com un tros de suro
sobre l'oneig de l'arena.
Va rodolant com un duro:
prest, però amb l'ànima en pena.
«No m'aturo, no m'aturo...».
Sent el musell d'una hiena
que li escup el fum d'un puro,
estalonant-lo, pro frena:
una corrua llunyana
dringa com una campana!
Aparta hiena i musell.
Veu que és una caravana
que passeja una otomana
a la gepa d'un camell.

Desvetllada per l'ombrella
que li marxa (raig de sol!),
fent pantalla amb la mà esquerra,
la princeseta alça el coll:
veu la figura beneïta
que l'observa amb protocol.
El pòtol no li interessa
i fa sonar el picarol
per continuar en l'obagor
i continuar el camí. No
s'adona que l'infeliç
va saltant darrere seu
amb un peu i l'altre peu;
ara balla en Jan Baptis-
ta.